

Поуката

Създал Господ света, създал животните, планините, полята, реките, моретата и хората. Хората живеели безгрижно и щастливо, но и били много безотговорни.

Убивали се, наранявали се, крадяли се, съсипвали семействата си, отмъщавали си, избивали животни за удоволствие, изсичали горите и си играли безотговорно с водата. А после изобщо не съжалявали.

Бог виждал това и не бил доволен. Решил да им изпрати Поуката. Ходила тя от къща на къща, но навсякъде я смятали за странна, тъй като тя им говорела, че трябвало да се замислят за това, което правят, преди да са го направили и чрез житейския си опит да преценяват кое е правилно и кое – не. И че те трябвало да се променят.

За съжаление, обаче хората не я слушали, защото за човека най-трудното е промяната. Дори на места я гонели, защото се била опитвала да възпитава децата им.

Бог не бил доволен от това и решил да ги накаже. Оставил ги да съсипват Земята и да унищожават природата, но не им изпращал дъждове, реколтата била унищожена, не пораствали новите дървета, нямало слънце и чума повалила добитъка.

Нещастни станали хората. Нямали храна, нито вода. Нямало с какво да изхранват децата и

семействата си. Настанало суша и глад. Хората бавно започнали един по един да се разболяват от страшни болести и да умират.

Накрая били толкова отчаяни и тъжни, че последната им надежда била Поуката. Отишли при нея и ѝ обещали, че ще правят всичко, което им е казвала и че ще пазят природата, ще бъдат по-добри, само Бог да върне стария начин на живот.

Поуката била доволна, Бог също. Той върнал щастливия живот на Земята – грейнало ярко слънце, запръскали свежи дъждове, растенията порасли и животните се завърнали. Хората пазили природата и си взимали поука от грешките. И заживели щастливо!

Днес, обаче хората започват да забравят обещанието си и отново някои хора не се грижат за природата, но Господ знае какво да направи! Направил той още няколко наказания, изпратил им болести и хората отново започнали да се държат добре и да ценят това, което имат!

Поука: Трябва да ценим това, което имаме и да си взимаме поука от грешките!

Алек Добромир Лалев

1 СУ „Пенчо П. Славейков“

5 „б“ клас No 2

Приказки за лека нощ

В един хотел в центъра на града живеел стар самотен баща с дъщеря Маргарет и сина си Ед. Хотелът управлявал бащата, но той не го притежавал. Много се радвал че Ед и Маргарет му помагали, като Ед носил багажа на гостите до стаята им а Маргарет работела на рецепцията. За съжаление бащата бил добър хотелиер, но ужасен бизнесмен. На всякъде в стаята му имало сметки, а и хотелът трябвало да се поддържа. Той не можел да каже на децата си тъй като те обичали хотела. Ед давал страхотни идеи за хотела а Маргарет ... е тя не го харесвала толкова. Когато Ед и Маргарет пораснали малко повече, започнали да се трудят страшно много, въпреки това се наложило бащата да говори със собственика на хотела да го продаде. Така и станало. След време собственикът си върнал хотела и забогатял, а бащата починал. Ед не спрял да се грижи за хотела и когато станал вече на 31, а Маргарет напуснала. Тя обаче си намерила и работа и мъж с който се разделила. Ед работел, като монтьор, а хотелът вече бил два пъти ремонтиран. Той не спирал да вярва в хотела. След време този хотел станал най добрия в страната. Всички много се гордеели. Най висока заслуга за това имал самият Ед. Но никой не го оценил. Собственикът казал че ще избере човек за фронт офис мениджър. Той споделил, че е там от отдавна и имал невероятни идеи. Ед си помислил, че това е той, но се оказало, че е друг. Един ден обаче Маргарет трябвало да отиде на командировка и се наложило Ед да гледа децата и. Най-добрата и приятелка щяла да помага, имала време само да ги заведе на училище след това всичко било в ръцете на Ед. През вечерта на същия ден децата поискали да им се разкаже приказка за лека нощ. Ед започнал да разказва... Имало едно време едно голямо кралство. В него имало един смел красив и силен рицар на кон. За съжаление само той си се представял така. Всъщност бил млад селянин. Той правел всичко за замъка, а никой не забелязвал. Един ден краля решил да избере някой за място до него. Краля казал, че това е човека който го заслужава. За съжаление това не било селянинът, а някакъв си принц. Ед казал, че това е краят,а децата промълвили сънено, че трябва да има щастлив край. Те предложили кралят да даде и на селянина шанс. Ед се съгласил. Решил тъкмо да продължи и усетил как децата вече спели. На сутринта отишъл на работа и видял как има събиране на хора. Собственикът бе решил да даде шанс на Ед от което той много се изненадал. Веднага разбрал, че приказката която разказал се е сбъднала. Веднага на следващата вечер започнал да разказва нова приказка. Във нея докато си вървял един друг селянин се

срещнал с нашият герой и му дал кон и споделил, че са нападнали най красивото момиче в кралството. Той веднага се качил на коня и тръгнал да търси девойката. Като я намерил я спасил и я отвел на безопасно място. Тогава я свалил от коня, а тя го попитала с какво да му се отблагодари. Той казал,че може с много пари. Децата веднага го спрели и му рекли, че кавалерите в приказките казват, че няма с какво да им се отблагодари. Ед се съгласил. И се върнал в приказката сменил парите с това,че не иска нищо в замяна. Тъкмо казал че тя го целува, а децата казвали,че като се опитал го ритнал гном и мигновено заспали. Така и станало. Единствената изненада била, че момичето било приятелката на Маргарет. Ед се опознал с нея и те се обикнали. На следващата вечер Ед продължил историята. В кралството започнала битка между рицаря и селянина. Селянина победил. Мястото взел той и всички били щастливи освен рицаря. Децата добавили, че той бил уцелен от огън и се е изпарил и веднага след това заспали. На другия ден започнало партито за мястото фронт офис мениджър. Ед виждал ,че цялото парти е на тема огън. Той много се стресирал, но нямал избор. Ед и претендента му дали своите аргументи и Ед спечелил. Тогава започнал да се притеснява и хвърлил всичкият огън в близкият басейн. Собственика толкова се ядосал, че казал на Ед,че е изгорял. Тогава Ед разбрал ,че това е метафора. Хотелът щял да се строи на ново на мястото където е било училището, а Ед разбрал твърде късно. Тогава изгубил всичко. Децата му се разсърдили, приятелката му също тъй като била учителка там. Ед решил да убеди собственика да не строи на мястото на училището. Той се съгласил и написал договор, който ще спре строежа. Така Ед спасил училището и си върнал обичта от племенниците си и любимата си. Направил си хотел близо до града и започнал да живее там с жена си. Тогава осъзнал че живота не е приказка, но не значи че не можем да го живеем приказно.

Виктор Минев – 5 А клас

Какво бих казал на Васил Левски, ако беше жив днес?

Моето интервю с Апостола от камбанарията на времето

Апостола: Еееееее родолюбче, от камбанарията на времето какво ти е на душата, какво искаш да ми споделиш – я спази стародавната българска мъдрост – „Какво на сърце, това и на уста“. Чакай, чакай – първо ми кажи, пазите ли ми републиката неопетнена?

Родолюбче: Апостоле, питаш ни днес дали пазим републиката чиста и свята. Какво да ти кажа – ние – българите - нали си ни познаваш – сме едно мрънкащо племе, все недоволно, песимистично настроено, все в чуждата паница гледаме, нашето все не ни е хубаво и все не ни достига. Но да те успокоя и да ти кажа – свята е за нас майчицата България. Има я и с наша и с Божия помощ ще пребъде. Искам да ти споделя, че едно добро поколение се е пръкнало сега – любознателно, с амбиции, с мисъл за добро бъдеще, с изградени нравствени ценности. Повярвай ми и нека душата ти намери покой

Но да започна с въпросите, които ме глождат – прости голямото ми любопитство, зная, възпитан съм, че това е личен въпрос, но я ми кажи защо не си имал деца, за да ги посветиш на святото дело. И така те биха могли да продължат започнатото от тебе – освобождение от турската тирания.

Апостола: Умник си ми ти! Само ще ти кажа – и аз съм обичал и бях обичан, но идеалът за свобода, братство, равенство надви, разумът надделя над сърцето. Като пораснеш – ще ме разбереш.

Родолюбче: Апостоле, възхищавам се на безкрайната ти обич към българския народ. Мечтая си и тайничко се надявам всички хора в България да станат като теб, за да ни има, да не се изгуби семката ни българска и татковината ни да процъфтява.

А я ми кажи откъде тази голяма смелост, когато прескочи онази огромна яма в Сърбия и всъщност получи прякора си Левски заради този наистина „лъвски“ скок? Откъде тази храброст при безбройните мъчителни разпити– не те ли беше страх? Как го направи? Аз лично не мога да го проумея.

Апостола: Ох, малък си още, родолюбче, а какви силни думи ми хортуваш. Като порастеш, разгърни моето тефтерче, там ще наидеш отговорите. На изпроводяк имаш ли още нещичко да ми кажеш?

Родолюбче: Да, сладко ми тече приказката с тебе. Последно – болно ми е, че не зная къде е гробът ти, та да ти пална свецица за упокой на душата ти. И още нещо – **да не си спомняме за тебе само на 19 февруари!**

Мир на праха ти!

Алек Добромир Лалев

ученик в 5.Б клас